

Par Menneskealdre, og særlig den sidste, er fremkommen ved, at store Befolkningslag, der tidligere ikke vare i Stand til at spise Sukker, i alt Fald ikke i større Udstrækning, nu ere rykkede op til at kunne konsumere større Kvanta af Sukker. Det er sket af to Grunde. Velstanden er bleven forøget, Folk have større Købeevne, og det mødes med en anden Strøm, nemlig de stærkt dalende Sukkerpriser. Disse to Ting have frembragt det stærke Forbrug. Jeg konstaterer her med Glæde en Sætning, som det ærede Medlem indskød, og som forekommer mig at staa noget i Strid med, hvad man ellers plejer at høre fra den Side. Jeg skrev det op, det er ganske vist ikke ordret, men jeg garanterer for, at det er Meningen. Det ærede Medlem sagde, der er en stigende Købeevne hos Befolkningen til Trods for alle Protester derimod. Det ærede Medlem nikker, jeg har altsaa ramt hans Tankegang. Jeg konstaterer dette med Glæde. Vi staa her overfor en forøget Købeevne hos den store almindelige Befolkning.

Det ærede Medlem gik dernæst over til at undersøge, hvor stort Forbruget af Sukker nu kan regnes at være pr. Familie her i Landet. Vi kende saa nogenlunde det gennemsnitlige Forbrug pr. Individ, deraf slutte vi saa til Forbruget pr. Familie. Som et almindeligt Gennemsnit faar man 300 à 350 Pund pr. Familie. For den velstillede Arbejderklasse og Husmandsfamilierne kommer det ærede Medlem til et Forbrug af 200 à 250 Pund pr. Familie aarlig, altsaa betydeligt under Gennemsnittet. Jeg tror, det er rigtigt, men jeg tør naturligvis lige saa lidt som det ærede Medlem garantere for dette Tal. Men jeg tænker, at Hovedtanken dog er den, at der er et meget stort Forbrug i disse Hjem, selv om det ikke naar op til de velstillede Forbrug. Jeg betoner det blot her, jeg agter senere at knytte Traaden igen dertil, naar jeg kommer til at se Sagen fra en anden Side, nemlig naar Spørgsmaalet bliver om, hvad Staten vil opnaa ved at overtage Produktionen, og hvad dens Indbyggere opnaa. Da vil det komme til at ses fra den Side, at det er et stigende Forbrug, vel ikke stigende i Forhold til Velstanden, men dog saaledes, for at bruge et Ord af Hørup fra 1890 eller 91, at Sukkerbeskatningen vender den tunge Ende opad. Det gør den i nogen Grad, det ere det ærede Medlem og jeg altsaa enige om.

Men det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu opkaster, er: Hvad har Almenvellet med Sukkerproduktionen og Sukkerpriserne at gøre? Det ærede Medlem siger

der, at Sukkerpriserne holdes kunstigt oppe, og Almenvellet skulde saa begrunde, at Staten greb ind mod denne kunstige Fordyrelse og pressede Priserne ned. Det var just ikke Ordene, men det var Meningen. Det er nemt nok at sige, at Almenvellet kræver lave Sukkerpriser. Men hvordan skal man fremskaffe dem? Det var egentlig det, som vi først og fremmest skulde have hørt noget om. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt, at Sukkerpriserne vare lave, jeg vilde med Glæde se paa, om vi kunde faa dem ned til det halve, for at nævne et rundt Tal. Men hvorledes skal det gaa til? Der havde jeg ventet en Undersøgelse fra det ærede Medlems Side, eller om ikke en Undersøgelse, saa dog en Antydning af, hvilke Veje vi skulde gaa for ved Udvalgsarbejdet at faa Sukkerpriserne ned under det nuværende Niveau. Saa nævnede det ærede Medlem en Række Omstændigheder, som skulde have gjort, at Sukkerpriserne ere komne op paa den store Højde, hvor de nu ere. Det ærede Medlem nævnede først Brysseler-Konventionen, som han var meget utilfreds med, i Korthed sagt af den Grund, at den afskaffede Eksportpræmierne — det ærede Medlem nævnede de tyske Eksportpræmier, men Konventionen afskaffede i det hele Eksportpræmierne for de kontraherende Lande — og derved tvang Priserne op. Ja, det gjorde den i de Lande, som bøjede sig under Brysseler-Konventionen, der blev vel nok en Stigning af 5 Francs pr. 100 Kilo. Men det er nu ikke tilnærmelsesvis det eneste, som har bragt Sukkerpriserne op, og det sagde det ærede Medlem heller ikke. Men nu bliver Spørgsmaalet: Var den Stigning i Prisen, som efter 1902 kom paa Grund af Brysseler-Konventionens Bestemmelser, en kunstig Fordyrelse af Sukkeret? Det er vist i allerhøjeste Grad tvivlsomt, om man kan kalde det saa. Det forekommer mig, at man langt snarere med Rette kunde kalde det for en Ophævelse af en kunstig lav Pris i visse Lande, fremkaldt ved, at de stærkt sukkerproducerende Lande ved Eksportpræmier holdt Prisen højt indenfor deres eget Marked samtidig med, at de afsatte deres Overskud til Udlandet for en meget lav Pris. Det er et Fænomen, som er kendt paa mange andre Omraader end Sukkerets. Det var vist i allerhøjeste Grad Tilfældet her, og for saa vidt kan man ikke sige, at Brysseler-Konventionen tvang Sukkerpriserne op i en kunstig Højde, nej den holdt dem snarere borte fra en kunstig Dybde, fremkaldt f. Eks. her i Landet paa Bekostning af den almindelige Konsument